

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **N. I.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2018, č. j. OAM-79/LE-LE05-LE05-PS-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 11. 2018, č. j. 17 A 82/2018 - 65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v zařízení pro zajištění cizinců; dobu zajištění přitom stanovil podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 16. 8. 2018.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten řízení o žalobě zastavil ve smyslu § 46a odst. 9 zákona o azylu ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s., neboť ještě před vydáním meritorního rozhodnutí dne 19. 6. 2018 obdržel od žalovaného informaci, že žalobcovo zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Balková bylo dne 14. 6. 2018 ukončeno a žalobce byl od 15. 6. 2018 umístěn do Vazební věznice Hradec Králové. Uvedené rozhodnutí Nejvyšší správní soud na základě žalobcem podané kasační stížnosti rozsudkem ze dne 24. 9. 2018, č. j. 4 Azs 254/2018 - 26, zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení krajskému soudu.

[3] Krajský soud následně v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ztotožnil se závěry žalovaného, že byly dány okolnosti, které svědčily pro neúčinnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu ve smyslu § 46a odst. 1 téhož zákona. Vycházel přitom z toho, že žalobce porušoval právní předpisy České republiky i Evropské unie, neboť dlouhodobě a neoprávněně pobýval na území České republiky a Slovenska bez cestovního dokladu a bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, a pracovního víza, dokonce s padělaným cestovním dokladem, vykonával zde nelegálně výdělečnou činnost. Nerespektoval své zákonné povinnosti spojené se vstupem na území České republiky a Evropské unie a vydával se za občana Evropské unie. Zároveň jednal zcela účelově, neboť podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Krajský soud tudíž uzavřel, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu proto nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Navrhl napadený rozsudek, stejně jako napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Kasační námitky jsou v zásadě shodné s těmi, jež stěžovatel uplatňoval proti napadenému rozhodnutí již v žalobě. Stěžovatel předně namítal, že žalovaný i krajský soud posoudili využitelnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nedostatečně a nesprávně. Poukázal na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v podstatě zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti stěžovatelova zajištění a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření a přitom krajský soud tento postup aproboval. Stěžovatel však měl za to, že žalovaný byl povinen se při posouzení nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky stěžovatelovy pobytové historie; to neučinil, napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné a uvedenou vadu krajský soud pomínil.

[6] Stěžovatel dále poukázal na smysl čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“), resp. judikaturu Nejvyššího správního soudu k uvedenému článku. Upozornil i na usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, jímž tento soud odmítl rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případech, že cizinec nevycestoval z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření. Zdůraznil, že pouhý paušální odkaz žalovaného na využití padělaného dokladu ze strany stěžovatele, bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany, opět zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jelikož se krajský soud s takovou nedostatečnou a nepřesnou argumentací žalovaného ztotožnil, zatížil vadou nezákonnosti i napadený rozsudek.

IV.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem. Napadené rozhodnutí podle něj bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a odpovídá zjištěnému skutečnému stavu věci. Žalovaný se k veškerým stěžovatelovým námitkám dostatečně obsáhle vyjádřil i v písemném vyjádření k žalobě. Upozornil též na skutečnost, že dne 14. 6. 2018 byl stěžovatel propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců Balková a od následujícího dne

pokračování

se nachází ve vazební věznici v Hradci Králové. To zakládá důvod pro zastavení řízení o kasační stížnosti podle § 46a odst. 9 zákona o azylu.

V.

[8] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, neboť jde v pořadí již o druhou kasační stížnost v dané věci a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná „[...]proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem“. Opakovaná kasační stížnost je přípustná pouze tehdy, „[...]je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“ a v případech, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, anebo nepřezkoumatelnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165).

[9] V projednávaném případě kasační soud k první kasační stížnosti stěžovatele zrušil rozsudkem ze dne 24. 9. 2018, č. j. 4 Azs 254/2018 - 26, usnesení krajského soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 17 A 82/2018 - 39, pro nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., aniž mohl přistoupit k věcnému přezkumu. Jedná se tudíž o jednu z výše uvedených výjimek z nepřipustnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Druhá stěžovatelova kasační stížnost směřující proti napadenému rozsudku, který krajský soud vydal poté, co bylo zrušeno jeho původní usnesení o zastavení řízení o žalobě, je tudíž přípustná.

[10] Poté, co shledal kasační stížnost přípustnou, Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud především uvádí, že žalovaným navrhované ukončení řízení o kasační stížnosti jeho zastavením podle § 46a odst. 9 zákona o azylu (z důvodu propuštění stěžovatele ze zajištění ke dni 14. 6. 2018) nepřichází nyní v úvahu, neboť Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, zrušil uvedené ustanovení zákona o azylu pro jeho nesoulad s Listinou základních práv a svobod.

[13] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že ač stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje pouze kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., namítá současně i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z ustálené judikatury kasačního soudu přitom vyplývá, že pokud krajský soud věcně přezkoumá správní rozhodnutí, trpící vadou nepřezkoumatelnosti, založí tím vadu nepřezkoumatelnosti svého rozsudku. Jelikož se jedná o vadu, k níž je povinen kasační soud přihlížet z úřední povinnosti, nehledě na stěžovatelem uplatněné námitky, bylo i v tomto případě nezbytné posoudit, zda je tato výtka (nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí), opodstatněná.

[14] Má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou, musí být opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgán rozhodl právě ve výroku rozhodnutí uvedeným způsobem, jakož i podle které právní normy zjištěný skutkový stav posoudil. Tyto požadavky napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje, neboť je z něj zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci žalovaný veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl.

[15] Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí stěžovatel spojoval s tím, že účelovost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný odůvodnil pouze tím, že „*stěžovatel při svém pobytu na území České republiky využil padělaný cestovní doklad, přičemž se ovšem žalovaný nijak nezabýval specifickými okolnostmi stěžovatelova případu (...)*“. Ani této výtce nelze přisvědčit. Z napadeného rozhodnutí zcela zřetelně vyplývá, že veškeré důvody, pro něž žalovaný shledal uložení zvláštních opatření neúčinným a pro něž k jejich uložení nepřistoupil, byly odůvodněny právě a výlučně okolnostmi, týkajícími se stěžovatele a jeho pobytovou historií. Ostatně stěžovatel sám neuvedl, jaké specifické okolnosti jeho případu žalovaný či snad krajský soud pominul. Namítal-li stěžovatel, že jeho situace je odlišná od jiných „typických“ cizinců, Nejvyšší správní soud k uvedenému doplňuje, že předpoklady pro (ne)uložení zvláštních opatření nejsou vztaheny k tomu, zda jde o „typického“ či „netypického“ cizince, nýbrž k tomu, zda skutkové okolnosti toho kterého konkrétního případu umožňují učinit závěr o možnosti využití zvláštních opatření. Tyto předpoklady vyplývají právě z § 47 zákona o azylu. Těmi se v kontextu stěžovatelovy věci žalovaný i krajský soud podrobně zabývali. Z uvedeného důvodu nelze nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dovodit.

[16] Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí podle stěžovatele spočívala také v tom, že chybělo bližší „*posouzení míry pravděpodobnosti, že stěžovatel bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany a nebude spolupracovat s žalovaným*“. K otázce možného maření řízení o udělení mezinárodní ochrany a nedostatku spolupráce stěžovatele s žalovaným lze poukázat především na strany 3 a 4 napadeného rozhodnutí, z nichž jsou úvahy žalovaného k uvedenému nepochybně seznatelné. Zdůraznil zde účelovost jednání stěžovatele v souvislosti s podáním jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, porušování právního řádu České republiky, neoprávněný dlouhodobý pobyt na jejím území i na území Slovenska, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv pobytového oprávnění, bez povolení vykonával výdělečnou činnost, prokazoval se padělaným dokladem a vydával se za jinou osobu, občana Evropské unie, ve snaze vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění. Lze shrnout, že závěry ke stěžovatelem uváděné otázce, jež má nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí působit, prolínají v podstatě celým napadeným rozhodnutím.

[17] Na základě právě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené rozhodnutí, tudíž ani napadený rozsudek, nejsou rozhodnutími nepřezkoumatelnými.

[18] Nejvyšší správní soud tedy mohl přistoupit k věcnému posouzení stěžovatelových námitek z dalšího jím uplatněného kasačního důvodu (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Předmětem přezkumu v řízení o žalobě u krajského soudu bylo rozhodnutí o tzv. přezajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu, a v souvislosti s tím posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.

[19] Ze správního spisu se podávají následující skutečnosti. Dne 27. 4. 2018 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, rozhodla o zajištění stěžovatele za účelem jeho správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, na dobu 50 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, k němuž došlo dne 27. 4. 2018. Následujícího dne tentýž správní orgán zahájil se stěžovatelem řízení o správním vyhoštění a stěžovatel tohoto dne také požádal o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný pravomocně ukončil dne 2. 5. 2018 rozhodnutím č. j. OAM-79/LE-LE05-LE05-2018, jímž řízení zastavil; stěžovatel totiž vzal svoji žádost zpět.

[20] V mezidobí dne 30. 4. 2018 napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na dobu do 16. 8. 2018. Uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu žalovaný neshledal účinným. Konečně ze správního

pokračování

spisu plyne, že dne 18. 5. 2018 pozbyl stěžovatel postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

[21] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění [...], nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[22] Podle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný *rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

[23] Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle výše citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).

[24] Nejvyšší správní soud má za nesporné, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na své zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Ztotožňuje se s názorem krajského soudu i žalovaného, že existují oprávněné důvody se domnívat, že stěžovatel podal tuto žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

[25] K vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je však třeba splnit zákonnou podmínku, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona.

[26] K danému Nejvyšší správní soud uvádí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž na základě judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, kdyby se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48). Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správním řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření. Skutečnost, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu*“, Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31.

[27] Nejvyšší správní soud se v otázce nemožnosti užití zvláštních opatření v případě stěžovatele ztotožňuje se závěry krajského soudu, který přisvědčil závěrům žalovaného. Žalovaný opřel své rozhodnutí o skutečnost, že stěžovatel porušoval právní předpisy ČR, neboť na území ČR pobýval neoprávněně, bez jakéhokoli dokladu totožnosti i bez oprávnění k pobytu a víza, prokazoval se padělaným cestovním dokladem a vydával se za jinou osobu, vykonával nelegální výdělečnou činnost. Zároveň jednal zcela účelově, neboť podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve; na území České republiky a států Evropské unie totiž pobýval již přibližně 3 roky, od roku 2015. Ve své žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl

nic, co by nasvědčovalo jeho pronásledování či hrozbě vážné újmy. Stěžovatel uvedl pouze svoji snahu zůstat v České republice, aby zde mohl pracovat, v Srbsku má mnoho osobních problémů a nemá kde bydlet.

[28] Z napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že důvodem, pro který žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo zejména nerespektování právního řádu a účelovost stěžovatelova jednání. Kasační soud má za to, že i s ohledem na výše citovanou judikaturu kasačního soudu žalovaný při posouzení věci, tedy při úvahách o zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepochybil.

[29] Pokud jde o obecnou námitku, že byl žalovaný povinen se vypořádat se všemi klíčovými okolnostmi pobytové historie stěžovatele a specifickými okolnostmi stěžovatelova případu, Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný této povinnosti dostal. S otázkou neuplatnění zvláštních opatření se vypořádal dostatečně a s ohledem na individuální okolnosti případu.

[30] K námitce, že žalovaný, jehož postup aproboval i krajský soud, z velké části vyloučil uložení zvláštních opatření ze stejných důvodů, na jejichž základě vyhodnotil důvod pro samotné zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je nutno uvést, že takový postup není sám o sobě nezákonný, respektoval-li žalovaný zásadu individualizace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017 - 35). Z povahy věci je zřejmé, že tyto důvody se vzájemně prolínají a není možné je zcela oddělit. Žalovanému proto nelze vyčítat, pokud se prolínají rovněž v odůvodnění jeho rozhodnutí. V této souvislosti lze odkázat na již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, v němž kasační soud shledal, že „[p]ři posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odblížit od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.“ Ani uvedené stížnostní námitky tudíž nelze přisvědčit.

[31] Neopodstatněná je i další kasační námitka, že se žalovaný v rozhodnutí o zajištění zaměřil pouze na paušální odkaz týkající se využití padělaného dokladu stěžovatele. Již výše kasační soud poukázal na souhrn okolností, jež opodstatňovaly závěr o nemožnosti využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, použití padělaného dokladu bylo jen jedním z důvodů, jež vzal žalovaný při svých úvahách v potaz. Nejvyšší správní soud, shodně jako předtím krajský soud, se s jeho závěry ztotožňuje, aniž by shledal potřebu k nim cokoliv dodávat.

[32] Poukázal-li v této souvislosti stěžovatel v kasační stížnosti na závěry, obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, nelze než zdůraznit, že uvedené rozhodnutí se týkalo uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, o jejichž aplikaci v právě souzené věci nejde a nadto, jak již výše Nejvyšší správní soud vyložil, žalovaný nepřistoupil tvrzenému paušálnímu posouzení nemožnosti užití zvláštních opatření podle § 47, jak ovšem stěžovatel mylně dovozuje. Ostatně o tom již pojednal kasační soud výše (srov. odst. [29]).

[33] Nakonec ke stěžovatelovu poukazu na návratovou směrnici Nejvyšší správní soud uvádí, že ustanovení § 46a (důvody zajištění) a § 47 (zvláštní opatření) zákona o azylu transponují do vnitrostátního práva nikoli ustanovení návratové směrnice, ale čl. 8 směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů

pokračování

o mezinárodní ochranu (dále „přijímací směrnice“), která poprvé na úrovni unijního práva upravila možnost zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu (srov. bod 20 rozsudku č. j. 1 Azs 349/2016 - 48). Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, neboť návratová směrnice se v řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nepoužije (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 - 32).

VI.

[34] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky důvodnými, proto kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[36] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ustanoven zástupcem pro řízení JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování v takovém případě hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 4, a § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč, a dále paušální náhrada hotových výdajů s tímto úkonem související ve výši ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, částka nákladů řízení se tudíž zvyšuje o tuto daň ve výši 714 Kč (tj. 21 % z částky 3.400 Kč). Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 4.114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu